

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.K., nar. „X“, bytem M. n. čp. 144, Ž., zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9.12.2013, č.j. KrÚ 63278/2013/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 23.5.2013, č.j. MUHO-7487/2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), přičemž tohoto přestupku se měl dopustit žalobce tím, že dne 1.5.2013 v 13:39 hod. řídil v obci Chvojenec, okres Pardubice, po silnici č. III./29821, v směru od obce

Rokytno, osobní automobil zn. Volkswagen, reg. zn. „X“, rychlostí 71 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích 50 km/h nejméně o 21 km/h. Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta 2.500,- Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho měsíce. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně namítl, že v zákoně o přestupcích i v zákoně o policii ČR není výslovně uvedeno, že policista je oprávněn pořizovat kopii občanského průkazu, jde o jednání „*ultra vires*“. Takový důkaz byl získán v rozporu se zákonem. Dále tvrdil, že dokumentace vztahující se k předmětnému měřicímu zařízení je pouze formální částí úředního měření, které neprokazuje, že bylo fakticky provedeno způsobilé úřední měření, ale pouze prokazuje „*formalitu*“, že s předmětným zařízením je možné takové měření provést. Je nutno prokázat, že předmětné zařízení splňovalo zákonem stanovené požadavky a bylo ověřeno u metrologického institutu, a že bylo skutečně provedeno měření v souladu s návodem k použití. K tomu ještě žalobce „*konstatoval*“, že nebylo prokázáno, že pramen důkazů – úřední měření radarem, byl získán v souladu se zákonem, a je proto nepřípustný. Žalobce vytknul správnímu orgánu, že nepředložil obligatorní část dokumentace – návod k použití, tvrzení žalovaného o přesunutí důkazního břemene na obviněného představuje „*velmi nebezpečný*“ postup, který je v rozporu s presumpcí nevinu. K tomu uvedl odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále v textu i jako „*NSS*“) a argumentaci týkající se přesunu důkazního břemene k prokázání tvrzeného na obviněného i z pohledu trestně právní problematiky. Žalobce zdůraznil to, že v řízení o správním trestání je správní orgán tím, na kom leží důkazní břemeno pro řádné prokázání skutkového stavu. K problematice přesunu důkazního břemene uvedl značně „*rozkošatělou*“ argumentaci zahrnující právně teoretické úvahy a obecné odkazy na konstantní soudní judikaturu. Dále se žalobce zmínil o „*nesmyslném*“ použití latinského výrazu v žalovaném rozhodnutí („*ne bis de aidem res*“), jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, tuto zásadu aplikoval žalovaný v souvislosti s vypořádáním odvolací námitky týkající se údajně nedostatečně vymezeného výroku správního orgánu. V této souvislosti dále poukázal na žalobce na nedostatečnou argumentaci žalovaného s odkazy na rozsudky NSS (ve věcech sp. zn. 5As 138/2013, a sp. zn. 1As 22/2012). Dále žalobce napadl formulaci obsaženou v žalovaném rozhodnutí, která se týká toho, že žalobce zaměnil pojmy podklady pro vydání rozhodnutí a důkazy, když dle žalovaného za podklad pro vydání rozhodnutí je např. výpis z evidenční karty řidiče, oznámení o přestupku je podkladem pro zahájení řízení a zároveň může sloužit jako jeden z listinných důkazů, atd. Podle názoru žalobce tato část rozhodnutí „*obchází smysl a účel dokazování*“. K tomu opět uvedl rozsáhlou argumentaci (s odkazy na např. komentář k trestnímu zákonu atd.). Dále žalobce provedl právní rozbor problematiky zásady ústnosti aplikované v řízení o přestupcích, přičemž opětovně, jako ostatně na jiných místech žaloby, zopakoval „*notoricky*“ známou skutečnost o aplikaci principu trestního práva v přestupkovém řízení. Zároveň žalovanému vytknul, že „*provedení výsledků obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo*“, když úřední záznam byl pouze jakousi „*předběžnou informací o věci*“, přičemž dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka. Žádná z listin nemohla nahradit svědecký výslech policistů. K tomu, jako ostatně k další své argumentaci, opětovně poukázal na konstantní soudní judikaturu (pozn. krajského soudu – obiter dictum soud musí poznamenat, že se odkazy na judikaturu NSS žaloba jen „*hemží*“, což však samozřejmě automaticky ještě neznamená, že čím více jí žalobce použije, tak tím větší je jeho naděje na úspěch ve věci, když často platí pravidlo, že „*méně někdy znamená více*“). K tomu žalobce uvedl, že právě svědeckými výpověďmi bylo možné prokázat, že žalobce nepřekročil v daném úseku nejvýše povolenou rychlost, protože v daném úseku

katastru obce není povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, ale rychlost 90 km/h, jelikož „*se nejednalo o uzavřenou obec vymezenou značkami, ani zastavěným územím, nýbrž o příjezd/odjezd z obce – typické místo k měření rychlosti za účelem výběru do státní nebo městské pokladny*“. Další námitka žalobce se týkala usnesení o ustanovení opatrovníka – P.K., kdy žalobce uvedl, že tento postup byl v rozporu s právem žalobce jako obviněného dle čl. 6 odst. 3 písm. b) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, když žalobce si mohl zvolit obhájce podle vlastního výběru, tedy i uvedeného zmocněnce, s uvedením adresy Santa Cruz de Tenefire, když jde o adresu uvedenou v registru občanů podle zákona. Dále žalobce stejně jako v odvolání uvedl, že výstup z radarového měřiče byl neprůkazný, nelze jej pro špatnou expozici ztotožnit s místem deklarovanými jako místem měření, špatná expozice snímků evokuje námitku, že nelze bez pochybností najisto říci, že vozidlo na snímku je právě vozidlo řízené žalobcem. Uvedený vyvozený důkaz je nedostatečně průkazný, neboť vozidlo účastníka řízení – žalobce nelze ztotožnit s vozidlem, které je v záznamu o přestupku ze dne 1.5.2013. Z toho, že hlídka do spisové dokumentace zařadila několik snímků z měření, když všechny snímky nesou vadu expozice, lze dovést závěr, že obsluha měřicího zařízení zřejmě nesprávně toto zařízení nastavila. Svá tvrzení o nedostatečné identifikaci žalobce „*doložil*“ ze spisu zřejmě zkopírovanou částí fotodokumentace týkající se zmíněného vozidla. K tomu pak uvedl judikaturu NSS týkající se specifikace vozidla dle dalších znaků, když nelze rozlišit registrační značku, tj. případně nečitelné registrační značky, přičemž právě na tuto skutečnost žalobce poukázal. V této souvislosti žalobce pak tvrdil, že vozidlo uvedené na této fotodokumentaci je bez čitelné registrační značky a chybí zde další významné „*markanty*“ pro specifikaci vozidla údajně řízeného žalobcem. Dále žalobce namítl, že nebyl prokázán materiální aspekt přestupku. K tomu uvedl, že z fotodokumentace nebylo seznatelné z okolí, že je zde nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, a že se v daném místě nenacházeli ani mateřské školy, přechody pro chodce, autobusové zastávky atd. Zde žalobce opětovně poukázal na konstantní soudní judikaturu NSS (rozsudek ve věci sp. zn. 5As 106/2011). Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když navrhl, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční

zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně *implicite* – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména

u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č.

1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

K námitce žalobce o porušení zákona v případě kopie občanského průkazu pořízeného policistou a založeného ve správním spisu se soud plně ztotožňuje s názorem žalovaného, když tuto námitku uplatnil žalobce i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud považuje za zcela správný výklad žalovaného o tom, že právním základem pro výše uvedený postup je ust. § 58 odst. 1 zákona o přestupcích a zák. 273/2008 Sb., o policii České republiky (ust. § 60 a násl.), když tato právní úprava představuje oporu pro zmíněný postup, přičemž ten je v podstatě umožněn i výslovným zněním ust. § 15a odst. 2 zák. č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, v platném znění (podle tohoto ustanovení je sice zakázáno pořizovat prostředku kopie občanského průkazu bez prokazatelného souhlasu občana, pokud však zvláštní zákon či mezinárodní smlouva nestanoví jinak; právě uvedená právní úprava je nepochybně tímto „zvláštním zákonem“). Avšak i kdyby tomu tak nebylo, uvedená skutečnost by nemohla mít vliv na posouzení odpovědnosti žalobce ze spáchání zmíněného přestupku. Základem pro posouzení této stěžejní otázky zákonnosti žalovaného rozhodnutí totiž není občanský průkaz, tj. zmíněná jeho ofocená kopie založena ve správním spisu, ale podklady, o které se opírají závěry správních orgánů o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu zmíněného přestupku. Stěžejním důkazem svědčícím o vině žalobce je v případě předmětného přestupku vždy záznam o měření rychlosti vozidla řízeného přestupcem, dále existence podkladů o ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení a dále i to, že osoby provádějící měření byly řádně proškoleny. Jak vyplývá ze správního spisu a ostatně i z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, součástí spisů je jak uvedený záznam o měření vozidla se zcela jasnou identifikací (ve fotodokumentaci) vozidla řízeného žalobcem (k tomu se ještě soud v další části rozsudku vrátí), dále ověřovací list o ověření autorizovaným metrologickým střediskem (č.l. 11,12) a konečně i osvědčení i proškolení policisty Romana Červeného (list. č.l. 38), který prováděl měření rychlosti vozidla žalobce, což vyplývá z výstupu z měřicího zařízení (listy č. 5, 7 a 9 spisu), ale též i z úředního záznamu (č.l. 14 spisu). Proto krajský soud, stejně jako žalovaný, musel poukázat na rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115, podle něhož „*důkaz o rychlosti stěžovatele byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného měření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zák. o metrologii). Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5). O tom, že oba strážníci, kteří v den stěžovatelova přestupku radar obsluhovali, byli v jeho užívání zaškoleni, není žádného sporu (spor. č.l. 30, 31 správního spisu).*“ Ostatně žalobce jak v průběhu řízení správního řízení, tak i v žalobě skutečnosti o provedeném ověření měřicího zařízení a o proškolení osoby, která prováděla měření, nic nenamítal. Pokud by žalobce zpochybňoval výsledek a způsob změřených rychlostí vozidla, je nutné poukázat na ust. § 11 odst. 4 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy

osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a pro danou věc je zásadní to, co v podstatě uvedly oba správní orgány ve svých rozhodnutích ve vztahu k hodnocení provedených důkazů, když vycházely z výše uvedeného ověřovacího listu a z potvrzení o proškolení osob provádějících měření. Navíc je třeba konstatovat, že zmíněným ověřením měřicího přístroje jako měřidla se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti, když ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list, anebo použije obou těchto způsobů. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž radar – silniční radarový rychloměr, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit pro dobu platnosti provedeného ověření (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii), přičemž policista provádějící měření byl seznámen, proškolen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, tak žalobcovy námitky v podstatě obsahují jen vlastní účelové hypotézy a subjektivní dojmy, které nemohou samy o sobě bez dalšího zpochybnit závěry správního orgánu o spáchání přestupku, přestože žaloba obsahuje celou plejádu námitek a odkazů na soudní judikaturu a právní teorii. Tyto námitky však samy o sobě bez dalšího nemohou mít vliv na závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty zmíněného přestupku, a to z následujících důvodů:

Otázku legality úředního měření radarem, tedy toho, zda byl či nebyl získán v souladu se zákonem, řeší nikoliv žalobcem uvedený judikát – rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-145, ale řeší ji rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35. Krajský soud se ztotožňuje s názorem s NSS v tomto rozsudku uvedeném, podle něhož *„zákon dává v daném případě nezpochybnitelné oprávnění policii měřit rychlost vozidel, avšak jakým způsobem bude měření probíhat (tedy samotnou činnost) již zákon neřeší...“* Krajský soud se tedy ztotožňuje s názorem NSS, že v tomto případě je splněna podmínka uvedená v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, přičemž o oprávnění policie vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí pohybu na pozemních komunikacích není pochyb, a že podle zákona o silničním provozu je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel (§ 79a odst. 1 zákona o silničním provozu). Navíc žalobcem citovaný judikát (ve věci sp. zn. 5As 104/2008) se týká zcela jiné otázky, než je výše zmíněný problém úředního měření radarem, ale týká se posouzení materiální stránky tohoto přestupku, když v něm není *„ani čárka“* týkající se otázky, zda *„pramen důkazů“* – úřední měření radarem, byl či nebyl získán v souladu se zákonem. K citaci judikatury žalobcem úvodem musí soud poznamenat, že uvedený způsob argumentace žalobce je příznačný i pro její další části; žalobce často cituje z judikatury NSS, avšak ta se buď vztahuje ke zcela jinému problému, nebo z ní žalobce účelově vytrhává ty pasáže, které se mu *„hodí“* k jeho názorům, které však buď případům řešeným v této judikatuře neodpovídají, když se vztahují na zcela jinou skutkovou a právní situaci, anebo naopak spíše podporují závěry žalovaného (argumentace soudu viz dále).

Žalobce se mýlí v tom, že žalovaný se pouze *„opírá o formální stránku věci“*, když vytýká žalovanému, že nebylo dostatečně prokázáno způsobilé úřední měření umožňující zpětně provést revizi daného měření a jeho soulad s postupem uvedeným v návodu k použití. Ostatně žalobce ani neuvedl svou vlastní konkrétní představu, jak by správně měl správní orgán v tomto směru postupovat, tj. tedy, zda by měl provádět v případě odvolání přestupce *„revizi daného měření“*, či zda by měl podrobně v rozhodnutí popsat, zda měření bylo

v souladu s postupem uvedeným v návodu použití. Žalobce si totiž neuvědomil, jak ostatně vyplývá i z další námitky týkající se údajného „přesunu důkazního břemene na obviněného“, že sice primárně důkazní břemeno je na správním orgánu (v řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), avšak to samo o sobě bez dalšího ještě neznamená, že by správní orgán měl vytvářet podmínky pro jakousi „revizi“ daného měření a ověřovat, zda bylo postupováno při měření v souladu s návodem k použití. Ostatně žalobce ani neuvedl svou vlastní představu o této „revizi“. V tomto případě se totiž jedná o otázku dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku), když dle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „*správní řád*“) má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci § 50 odst. 4 správního řádu. Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 55 odst. 1 a násl. správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1As 44/2009-101). Správní orgán tedy sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, přičemž není povinen akceptovat ani všechny důkazy navržené účastníkem řízení, když pouze musí vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny, tj. proč zejména považují navržené důkazy za nadbytečné. V dané věci je zcela jasné, proč správní orgány považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz. výše uvedené podklady o proškolení, ověření a kalibraci měřicího zařízení, fotodokumentace s projednáváním přestupku), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud v obdobných případech za dostatečné, nasvědčující spáchání daného přestupku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Všechny výše uvedené podklady svědčící o vině žalobce ve spisu obsaženy jsou a umožňují tak „revizi“ daného případu, za kterou lze zřejmě považovat přezkoumání zákonnosti žalovaného rozhodnutí (pojem „*revize daného měření*“ platná právní úprava nezná, proto zmíněný požadavek žalobce nemá oporu ani v příslušné platné právní úpravě). Rovněž požadavek žalobce na přezkoumání souladu měření s návodem k použití je nedůvodný. Pokud by měl žalobce na mysli to, že měl být proveden důkaz v přestupkovém řízení, příp. i v tomto soudním řízení (což ale žalobce nenavrhl), tak by provedení takového důkazu bylo nadbytečné, když v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu viny žalobce plně postačovaly výše zmíněné podklady (argumentace soudu viz výše). Ostatně jak judikoval i NSS, „*pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Navíc však žalobce ani netvrdil a nezpochybňoval, že by uvedený návod k obsluze nebyl v dané věci dodržen, proto ani nebyl povinen žalovaný či správní orgán prvního stupně provést důkaz tímto návodem k obsluze, či jej do spisu založit, když tento podklad nebyl důkazem o vině o spáchání zmíněného přestupku žalobcem. Omyl žalobce o přesunu důkazního břemene pak soud dokládá na případu řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35, podle kterého primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), avšak „*pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal*“ (srov. § 52 správního řádu). *Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ (srov. výše zmíněný rozsudek NSS). Žalovaný poukázal v žalovaném rozhodnutí na tento názor NSS v souvislosti s obecnou námitkou žalobce obsažené v odvolání o tom, že

má důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření. Pokud je žalobce měl, tak je měl konkrétně v odvolání uvést, avšak i kdyby je uvedl, tak samozřejmě v tomto případě nebyl povinen žalovaný mu tyto námitky vyvracet pomocí vlastního dokazování, avšak naopak to byl žalobce, který byl povinen uvést důkazy k tvrzení o nezákonnosti provedeného měření. Proto tím spíše, když žalobce v odvolání ani neuvedl konkrétní námitky týkající se „*správnosti*“ provedeného měření, tak žalovaný nebyl povinen „*vyhledávat*“ za žalobce neexistující údajné nesprávnosti provedeného měření. Jinými slovy, jestliže žalobce namítá nesprávnost provedeného měření, tak měl k tomu uvést konkrétní skutečnosti a označit návrhy na provedení důkazů, a to právě z důvodu výše zmíněného přenosu důkazního břemene na jeho stranu (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Návod k použití k úřednímu měření tedy nebyl v daném případě „*pramenem důkazů*“, proto argumentace žalobce týkající se údajně „*opomenutého důkazu*“ je zcela nepřipadná. Tento závěr se týká i výsledku policistů, když tento důkaz měl být dle žalobce v dané věci proveden. Lze jistě souhlasit s odkazy žalobce na judikaturu NSS, ve které je např. uvedeno, že obecně důkazní břemeno leží na správním orgánu (např. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 37/2009). Lze jistě souhlasit s pasážemi obsaženými v žalobě týkající se trestně právní problematiky, avšak postup správního orgánu v případě dokazování neupravuje trestní řád či zmíněná judikatura NSS, ale platná právní úprava (viz výše uvedená argumentace soudu o aplikaci správního řádu v přestupkovém řízení a rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Navíc výše uvedená trestně právní problematika a odkazy žalobce na judikaturu NSS v dané věci nejsou v rozporu se skutkovými a právními okolnostmi dané věci. V dané věci byla vina žalobce dostatečně prokázána, přičemž důkazní břemeno správní orgán unesl. Argumentace žalobce a odkazy na judikaturu NSS tak v podstatě paradoxně obhajují zákonnost žalovaného rozhodnutí a svědčí tedy spíše ve prospěch správních orgánů, než ve prospěch žalobce. Jestliže totiž, jak soud konstatoval výše, v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a výše zmíněné podklady zcela postačovaly pro závěr o spáchání uvedeného přestupku žalobcem, přičemž provedení dalšího dokazování (např. návodem k obsluze či výsledkem policistů) bylo nadbytečné, byla vina žalobce „*dokázána*“ a správní orgán unesl důkazní břemeno, tedy byly naplněny všechny předpoklady pro závěr o zákonnosti žalovaného rozhodnutí. K výtce žalobce o neprovedení výsledku policistů soud uvádí, že soud neshledal, že by dokazování před správním orgánem bylo nutné výsledkem doplnit. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že uvedené podklady postačovaly pro závěry o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek, tedy „*předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci*“, a to tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě a toliko tvrdil, že nesouhlasí s použitím důkazů a způsobem měření (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Rovněž další námitky žalobce nemohly ovlivnit výše zmíněné závěry správních orgánů a potažmo i krajského soudu. Zcela malicherná a pro věc nepodstatná je výtká žalobce vůči správnímu orgánu v případě použití zásady „*ne bis in idem*“ a skutečnosti, že žalovaným použitý rozsudek NSS, sp. zn. 1As 22/2012, je nezveřejněný rozsudek ve Sbírce judikatury NSS, a že rozsudek ve věci, sp. zn. 5As 138/2013, nebylo možné nalézt v databázi judikatury NSS na webu nssoud.cz. Žalobce, při vší úctě ke znalosti judikatury NSS a rozsahu jejímu použití v žalobě, si zřejmě neuvedomil, že tyto pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí nepodstatné připomínky nemohou mít vůbec vliv na posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí a na závěru o tom, zda žalobce spáchal či nespáchal zmíněný přestupek. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, uvedenou zásadu, nepřesně formulovanou, včetně zmíněných judikátů, uvedl žalovaný v části odůvodnění svého rozhodnutí, které obsahuje posouzení odvolací námitky týkající se údajně nedostatečně vymezeného výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zejména údajně nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku. K tomu žalovaný uvedl:

„Obviněný dále ve svém odvolání uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné z důvodu, že správní orgán I. stupně nedostatečně konkretizoval místo spáchání přestupku ve výroku vlastního rozhodnutí. Odvolací orgán se domnívá, že výrok i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje veškeré zákonem stanovené náležitosti vyplývající jak ze správního řádu, tak ze zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně uvedl, že přestupku se obviněný dopustil tím, že dne 1. května 2013 ve 13:39 hodin řídil v obci Chvojenec, okres Pardubice po silnici III. třídy č. 2982 ve směru od obce Rokytno osobní automobil zn. Volkswagen registrační značky „X“... Uvedený výrok podle názoru odvolacího orgánu obsahuje veškeré zákonné náležitosti, přičemž je místo spáchání přestupku dostatečně vymezeno. Dostatečně vymezené místo spáchání přestupku bezprostředně souvisí se zásadou trestního řízení správního a správního řízení vůbec ne bis de aedem res, přičemž je nutné při hodnocení dostatečnosti výroku rozhodnutí hodnotit, zda je výrok natolik jasný, přesný, určitý, aby skutek, jenž je předmětem daného řízení o přestupku, nemohl být zaměněn s jiným přestupkem, což se v daném případě určitě nestalo (pro srovnání je možno uvést rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.1.2013, č.j. 5As 138/2013 nebo ze dne 13.3.2013, č.j. 1As 22/2012). Vzhledem k těmto skutečnostem nepovažuje tedy odvolací orgán ani tuto námitku obviněného za důvodnou a výrok rozhodnutí je podle názoru odvolacího orgánu zcela v souladu se zákonem.“

Uvedené odůvodnění považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné a srozumitelné, když nepřesné uvedení výše zmíněné zásady a označení judikatury nemůže mít vliv na správnost zmíněného citovaného závěru žalovaného. Ostatně žalobce sám byl schopen rozpoznat, o jakou že se to zásadu jedná, když i v podstatě v žalobě její znění opravil, tedy byl si vědom, „co tím chtěl básník říci“, tedy co tím chtěl správní orgán vyjádřit, přičemž jestliže je tak žalobce dobře znalý soudní judikatury NSS, tak jistě i jemu znám rozsudek NSS, a to rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2008, č.j. 2As 34/2006-73, uveřejněný dokonce ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1546/2008, který podporuje názor žalovaného uvedený v citované části odůvodnění žalovaného rozhodnutí. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tento závěr lze analogicky uplatnit i v přestupkovém řízení a podporuje tak argumentaci žalovaného v této části žalovaného rozhodnutí. Rovněž je nedůvodná i námitka žalobce týkající se „formulace“ obsažené v žalovaném rozhodnutí, která se týká konstatování žalovaného o tom, že zmocněnec žalobce v odvolání zaměnil pojmy podklady pro vydání rozhodnutí a důkazy. V přestupkovém řízení sice platí zásady trestního práva, avšak to ještě neznamená samo o sobě bez dalšího, že přestupkové řízení je třeba ztotožnit s řízením trestním. Žalobce ke své tvrdošíjné argumentaci o nutnosti aplikace trestního řádu (např. § 220 tr. řádu o podkladech pro rozhodnutí) zcela účelově „vytrhává“ některé závěry NSS, které však se k dané otázce (tj. otázky podkladů pro rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení) nevztahují, přičemž naopak zřejmě záměrně a účelově přehlíží tu judikaturu, která naopak podporuje závěry o aplikaci správního řádu v přestupkovém řízení. Ostatně, k zodpovězení této otázky není nutné „zaplevelit“ žalobu názory z takto účelově použité judikatury NSS, ale plně postačuje nahlédnout do příslušné právní úpravy, kterým není trestní řád či trestní zákon, ale zákon o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění). Ten v ust. § 51 zcela jasně říká, že „není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení“ (tj. správní řád). Anebo, když už by chtěl žalobce zůstat u citace soudní judikatury, řeší tuto otázku např. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35, (bližší argumentace týkající se otázky dokazování soud uvedl

v předchozí části tohoto rozsudku). Uvedený závěr se vztahuje i k žalobcem uvedené zásadě ústnosti, přičemž výše se soud dostatečně vyjádřil k názoru žalobce o údajném pochybení v případě neprovedení výsledku zasahujících policistů. Jak soud již uvedl, v dané věci nebylo nutné provádět výsledk policistů, a to tím spíše, když o spáchání zmíněného přestupku nevznikly žádné důvodné pochybnosti a k závěru o vzniku odpovědnosti žalobce za uvedený přestupek plně postačovaly výše zmíněné podklady rozhodnutí. K námitce žalobce o tom, že nepřekročil v daném úseku nejvýše povolenou rychlost, když se „*nejednalo o uzavřenou obec vymezenou značkami, ani zastavěným územím, nýbrž o příjezd/odjezd z obce – typické místo k měření rychlosti za účelem výběru do státní nebo městské pokladny*“, tak tuto námitku uvedl žalovaný v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K tomu správně odvolací orgán uvedl, a ostatně to vyplývá i z fotografické dokumentace, že vozidlo řízené vozidlem bylo změřeno již za značkou „*začátek obce*“. Z fotodokumentace je zřejmé, že měřící zařízení bylo umístěno u domu čp. 242, což je zřejmé i z výstupů z měřícího zařízení a bylo zaměřeno na vozidla jedoucí směrem od obce Rokytno. Snímek byl proveden na vzdálenost 240 m, od domu čp. 242 směrem na obec Rokytno jsou dopravní značky „*začátek obce a konec obce*“ vzdáleny více než 700 m a navíc za ohybem komunikace, tedy není reálné, aby bylo vozidlo žalobce v okamžik změření Policí ČR mimo obec. Tuto konkrétní argumentaci žalovaného v podstatě nenapadl žalobce v žalobě žádnou právně relevantní námitkou, když v podstatě pouze zopakoval tuto námitku v žalobě. Ostatně i žalobce v žalobě sám tvrdí, že se jednalo o místo typické k měření rychlosti. Námitka o výběru „*typického místa*“ k měření rychlosti za účelem výběru do státní nebo městské pokladny je zcela laická a právně nerelevantní. Krajský soud se v obdobných věcech s touto námitkou opakovaně setkává s tím, že účastníci silničního provozu si v důsledku vlastní nezádnosti a nezodpovědnosti neuvědomují, že nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci musí začít udržovat již na jejím začátku a až do jejího konce, tedy že i policie může v těchto místech legálně rychlost vozidel měřit. Každé auto je vybaveno za účelem dodržení zmíněné povinnosti řidiče brzdami, přičemž navíc lze zpomalit rychlost vozidla i přetážením na nižší rychlostní stupeň, přičemž nic nebrání řidiči motorového vozidla, tedy i v daném případě nic řidiči nebrání, aby tuto povinnost dodržel tím, že rychlost vozidla sníží již před vjezdem do obce a naopak ji zvýší až za výjezdem z obce; jak prosté. O tom, že žalobce překročil nejvýše povolenou rychlost v obci, nevznikly pochybnosti, když ostatně žalobce neuvedl žádnou právně relevantní námitku schopnou vyvrátit výše uvedený závěr žalovaného, proto nebylo nutné vyslechnout policisty v dané věci k této otázce.

Rovněž za nedůvodnou považoval soud námitku žalobce týkající se ustanovení opatrovníka. Tuto námitku v podstatě již uvedl žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proto bylo podstatné, jak se s touto námitkou vypořádal odvolací správní orgán. Ten uvedl, že usnesením ze dne 15.10.2013 stanovil žalobce opatrovníkem pro doručování písemností zmocněnci žalobce (P.K.). Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce má evidovanou doručovací adresu: Calle Aguerre No. 9, Puerta 1. Edificio Torres de Cristal, 380 05 Santa Cruz de Tenerife. Protože na adresu se žalovanému nedařilo soustavně doručovat, přičemž rovněž na adresu pobytu zmocněnce v Praze (Čs. Armády 601/23, Praha) se rovněž nedařilo doručovat, neboť se jedná o adresu ohlašovny a písemnosti z této adresy jsou na úložní lhůtě vráceny zpět, což žalovaný doložil odkazem na zkušenosti z konkrétních správních řízení, dospěl žalovaný k závěru o tom, že zmocněnec pouze sleduje záměr účelově prodlužovat řízení přestupku a znemožnit správním orgánům doručování v dané věci a dosáhnout tak promlčení odpovědnosti za přestupek. Dále v tomto usnesení o ustanovení zmocněnce dospěl žalovaný k závěru, že akceptováním uvedené adresy pro doručování by byly porušeny základní zásady správního řízení, zejména zásada rychlosti a hospodárnosti správního řízení, proto ustanovil zmocněnci opatrovníka. K osobě opatrovníka celkem

důvodně poznamenal, že jím zvolil osobu obviněného, tedy žalobce, protože lze o této osobě důvodně mít za to, že „*má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance.*“ Svůj postup dále odůvodnil žalovaný odkazem na rozsudek NSS ze dne 10.11.2005, ve věci sp. zn. 1As 107/2004, když v daném případě se jedná o zneužití práva. Krajský soud se s uvedeným postupem žalovaného zcela ztotožňuje, když žalobce v průběhu správního řízení a ani v odvolání nepředložil průkazná tvrzení a důkazy o tom, že uvedené úvahy žalovaného o zneužití práva v souvislosti s uvedením zmíněné adresy opatrovníka pro doručování nebyly účelové se snahou zmařit doručování písemností a dosáhnout tak promlčení odpovědnosti za přestupek. Naopak žalobce nevyvrátil ani závěr žalovaného, který uvedený závěr zcela prokazuje, že totiž zmocněnec sice udal elektronickou adresu pro doručování, avšak zmocněnec na písemnosti zaslané odvolacím orgánem na elektronickou adresu nereagoval a ani je podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu nepotvrdil. V tom lze nesporně spatřovat, jak ostatně tak i učinil i žalovaný, další obstrukční postup ze strany zmocněnce, a to vzhledem k povaze dané elektronické adresy. Žalobce výše zmíněné důvody pro ustanovení opatrovníka včetně tvrzení žalovaného o tom, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že na uvedenou doručovací adresu se soustavně nedaří zmocněnci doručovat, nijak nevyvrátil a nijak nepopřel a nezpochybnil. Žalobce pouze opětovně opakoval svá tvrzení o porušení práva obviněného, o tom, že uvedená adresa je adresou registru občanů. Navíc přidal obecnou úvahu o rozporu s „*principem evropského práva*“, která se však týkala pouze této argumentace žalobce: „*Co se týče konkrétně zmocněnce na Kanárských ostrovech, tak zde žalobce již absolutně nechápe, co vede soud k takovým extenzivním úvahám, jež jsou dokonce v příkrém rozporu se samotným principem Evropského práva, jelikož Kanárské ostrovy jako součást Španělské konstituční monarchie jsou integrální součástí Evropské unie.*“ V uvedené větě tedy žalobce vytýká **soudu** jakési „*extenzivní úvahy*“, přičemž soud též „*absolutně nechápe*“ co naopak vede žalobce k takovému závěru, když žalobou ve správním soudnictví lze napadnout pouze rozhodnutí žalovaného správního orgánu, nikoliv však „*úvahy soudu*“, navíc když v dané věci v době podání žaloby či jejího sepisu ještě soud žádné takové úvahy v žádném rozhodnutí v dané věci nemohl uvést.

Zbývající námitky obsažené v části III. žaloby jsou rovněž nedůvodné. Žalobce, a to zřejmě zcela účelově, do žaloby ofotil z fotodokumentace založené ve správním spise snímky zmíněného vozidla, které samozřejmě vůbec neodpovídají snímkům založených ve správním spisu. Fotodokumentace v žalobě však nebyla podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí. Žalobce však zřejmě účelově přehlédl, že na rozdíl od žaloby jsou snímky ve fotodokumentaci založené ve správním spisu zcela jiné, přesné, se zcela jiným rozlišením, ze kterých lze jednoznačně zjistit registrační značku zmíněného vozidla. Argumentace žalobce rozhodnutím NSS, které se zaobírá „*nečitelnou fotografií*“, je proto zcela nepřipadná a na věc se nevztahuje. Rovněž na věc nedopadá „*ustálená judikatura Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu*“, tj. rozsudek ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45. V němž totiž byla řešena z hlediska skutkového stavu věci zcela odlišná přestupková věc, kdy byl projednáván přestupek, kterého se měl dopustit přestupce tím, že řídil motorové vozidlo rychlostí 52 km/h v obci, tedy byla překročena povolená rychlost v obci pouze o 2 km/h. V takovém případě NSS uvedl, že se měly správní orgány zabývat i věcí z pohledu „*materiální stránky přestupku*“. Uvedený rozsudek NSS se týkal věci, v níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h, a právě proto byla z důvodu zcela pochopitelných věnována této otázce zvýšená pozornost se zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. V přezkoumávané věci však šlo o situaci zcela odlišnou, přičemž v daném případě překročením dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h byl nepochybně naplněn i materiální znak zmíněného přestupku, což ostatně konstatoval již

správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí (str. 5). K tomu snad jen soud poznamenává, že bylo by pro zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu velmi nebezpečné zjišťovat v případě, kdy je překročena rychlost o více než 20 km/h, ve smyslu námitky žalobce uvedené v žalobě, zda se v daném místě „*nachází mateřské školy, přechody pro chodce, autobusové zastávky...*“. Žalobcem uvedená judikatura se vztahuje ke zcela jiným případům, kdy v důsledku nepatrného překročení nejvyšší povolené rychlosti (o 2 km/h) vyslovil NSS názor o tom, že ještě je nutné zkoumat materiální znak přestupku, to však neznamená, že by automaticky bez dalšího bylo nutné materiální znak posuzovat vždy, tj. absurdum i v případě, když by se někdo vesele „*proháněl*“ obcí např. rychlostí 200 km/h. Takovou rychlost sice žalobce nedosáhl a ani s jím řízeným vozidlem zřejmě dosáhnout nemohl, avšak překročení rychlosti o více než 20 km/h v obci považuje soud za takové jednání, ve kterém je společenská nebezpečnost dána již tím, že překročením povolené rychlosti v uvedeném rozsahu byl porušen chráněný zájem. Ostatně i v žalobcem citovaném rozsudku (ze dne 14.12.2009, 5As 104/2008-45) je uvedeno, že „*lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.*“ Poté NSS v odůvodnění zmíněného rozsudku pokračoval v řešení výše uvedeného jiného konkrétního případu, který, jak sám uvedl, však se nevztahoval k „*běžně vyskytujícímu se případu*“, ale byl pouze výjimkou, když není běžné, aby překročení rychlosti o 2 km/h bylo běžně ze strany policie a správních orgánů sankcionováno. Naopak soudem projednávanou věc lze nepochybně považovat za onen „*běžně se vyskytující případ*“, kdy ve smyslu i žalobcem uvedeného judikátu byl naplněn materiální znak přestupku.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. června 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová